

БРАТЯ

Играта на улицата е във разгара си. Около стобора на дъво Петкови си иградени малцигь. Сами си се едно до друго и гледатъ. Почтопъжигь игратъ на предавания.

Завоилил се е сега Васко, а Динчо предава.

Скочи и последния. Васко се изправи и плахо, сякаш искаше да моли, зовегледна другаригь си. Наистина, какъ би искал да инд, клже да скенатъ по леко. Заболъ го гърбе. Но кой ше го слуша? Само ше ну се снъватъ: — Магарето да излъчи. Кога стане предавачъ тогава ше го видниж.

Динчо нъри съ очи колко да предава. Повежда Васко и го залага.

— Тукъ лъгай! Съчи глава!

— На колко това? Обекдатъ се нъколко души.

— На две.

— А пъкъ го не скочилъ. Дай при нъръ де!

Динчо се затича.

— Едно. . .

Недовошва думигь си. Тъмно слега ричетъ си на Васко да го прескочи и последния пада.

Общъ снълъ.

— Вникте го него. Можалъ брей! Хайде лъгай сега!

Динчо се е вече дигналъ. Посочва плеснижъ на Васко.

— Защо не лежигьш хубаво?

— А, искаигьш да ми строшигьш кръста. Азъ че. . .

Снъватъ се. Васко побъгва къмъ клжигь. Портата е отворена. Сполучава на време да се скрие.

Играчигь си разотиватъ.

На улицата вече е тихо. Ланлигь снъватъ. Останалъ е само Динчо съ малки си братъ. Още стиска камъкъ въ ржигьто си.

— Екъ да бълъ го спигьналъ. . .

На другия день Динчо напрасно търси Васко въ училището. Той отсъствуваше.

Васко не войде на училището и на по другия день. Когато Динчо мина следъ обядъ край гъвъ на портата инъ жнеше обваление съ надписъ: „Тукъ има заразителна боленостъ“. После се научи, че Васко билъ заболъл и го откарали въ болницата.

Минаха се нъколко дена.

Васко ббше несложонъ. Не ходише вече да играе съ аръстинцигь си. „Какво ли е това заразителна боленостъ? Дали тогава — вечерта не ударн але Динчо? Не е ли отъ това той заболълъ?“ Той, той направи да откаретъ Васко въ болницата, и сега ходи на училището, свободенъ е, а Васко държатъ затворенъ тамъ — на края на града.

Динчо се научи, че може да отиде въ болницата да види другаря си. И той отиде — самъ, не каза на никого.

Не го пускаха вътре, но отъ прозореша може да види Васко.

Говориха много. За училището, за другаригь си; но друго интересуваше Динчо. — Той ли ббше причина за болеността.

— Васко, защо те докареха тукъ бе? Дали азъ тогава, като те ударихъ! . . .

— Не, ти. . . А се разболълъ защото предния день играхъ съ чичовия Пенчо, който билъ боленъ.

Като че ли всички болни, всички играли и дървета няколко залъва. . . Цялота предъ прозорчигь луко кжжа да се снъватъ, а въ гъра — гали, нилва.

Очитъ на Динчо овлажневатъ отъ радостъ. — Ето върни си думигь на учителя: гъ всички другари си братя. Той чувствува това. . .

Яра, Цонкъ

Гергьовденъ

Днеска е Гергьовденъ — нека не се бавигь и на бърже ние полжа да направигь.

Най-напредъ на неж, Любиа, азъ и Славе ше се пололъбигь за новогь и здраве! . . .

В. Н. Марчевски